

בביתו ושיבח את דבריו, וכשחזר מנסיעה לביתו בברלין לחג הפסח הוכיחו ע"ז שלא דיבר ברבים בהיותו בברלין. שנתיים אלו ששה במחיצת רבו היו היסוד לכל בנין קומתו הרוחנית ולכל דברי תורתו ומוסרו שלמד ולימד לאלפים במשך למעלה משישים שנה. כמו כן בשנים אלו קיבל דרכי הלימוד בעומק הסוגיות ממורו ורבו **הג"ר שמואל חרקובער זצ"ל** שניהן אחר המלחמה כאחד מראשי ישיבת בית התלמוד בארה"ב שהיה לומד עמו שיעור גמרא מידי יום ביומו¹², **ואחר שנתיים העבירו לאחיו הגדול הג"ר אייזיק חרקובער זצ"ל הי"ד.**

בח"י סיון תרצ"ו חשכו המאורות ונסתלק רבו המשגיח לשמי רוס¹³, עולמו חשך בעדו. בתקופה זו קיבל הרבה מתלמידיו הגדולים הג"ר לייב מאלין ובייחוד מהגה"צ ר' הירץ בס זצללה"ה הי"ד שהיה חברותא של המשגיח דמיר מידי יום ביומו. הוא ז"ל צירפו לועד לעבודה המוסרית ולימודו וחינוכו לעבודה גדולה זו ע"פ דרכו של רבו המשגיח דמיר. כן נתקרב לבני המשגיח דמיר בפרט להג"ר שמחה זיסל זצ"ל.

ופתאום הבחין כי יש שקט מתוח בחדר, ואז פתח את עיניו וראה את רבו המשגיח יושב מולו כנגד פניו, ועוקב אחריו בריכוז עצום לראות איך הוא מתפלל. ונפל עליו פחד גדול.

12. הוא סיפר כי היה קשה לו מאד ללמוד עמו מפני היותו תקיף מאד בהנהגתו עם תלמידיו כידוע, אבל הוא לא התפעל מזה וקיבל הרבה ממנו, והוא נתן לו הגישמאק בלימוד התורה. ומרגלא בפומיה כי היה מסופק אז האם לרשום את מאמרי רבו המשגיח או את שיעורי רבו הגר"ש, כי לרשום שניהם לא היה לו זמן. והחליט לרשום את שיעורי הגר"ש, ודוקא מפני שהיתה לו נטיה חזקה למאמרי רבו המשגיח.

13. סיפר שמרן הגר"י לעוויןשטיין נ"ע – שנתמנה אז אחר פטירת ר' ירוחם נ"ע למשגיח דמיר – שאלו אז למה אינו נכנס לשיחותיו, והשיב לו שכל פעם שהוא – הגר"י – מתחיל לדבר הוא נזכר ברבו המשגיח ועיניו מתמלאות בדמעות [אח"כ בא"י נתקרב ונתקשר אליו עד מאד]. ועד סוף ימיו כשהיה מדבר על מחלתו האחרונה ופטירת רבו המשגיח היה הכאב והיגון ניבט מכל מילה כאילו זה עתה נסתיימו שבעת ימי האבילות, ופעם התבטא בישיבת חברון "שתי שנים אחר פטירת המשגיח הסתובבנו ופנינו כבושות בקרקע". יום פטירתו היה אצלו מידי שנה יום גדול של חיזוק בעבודה וחשבון הנפש.